cum anima naturaliter pati possit, & passio sit inchoata corruptio, necessarium omninò esse animam corrumpi, atque ideo mortalem esse, atque interire. Sed falsum hoc esse distinctio passionum docet. Nam passiones corporales in animam non cadunt. Spirituales vero passiones quibus anima subjecta esse potest, & quæ justa *Dei* ordinatione pœnarum loco impositæ sunt, animæ existentiam non destruunt, sed ei vitam molestam reddunt. Opponunt item dicentes, Animam interire, & mori, eo quod omne, quod ortum est, intereat & moriatur. Si *Deus* solus immortalis, respiciatur, objectio vera est, quia omnia sublunaria per se, propriàque naturâ sunt mortalia, angeli autem & animæ mortales, i. e. mutabiles, per potentiam alienam, i. e. Divinam, eamque non ordinariam sed absolutam. Si verò gratia Divina angelis & animabus immortalitatem largiens consideretur, oppositio illa est falsa. Hinc *Synodus Oecumen. VI.* ait *actione* 13. Intellectualia non esse immortalia per naturam, sed gratiam eis largitum esse *Deum* à corruptione eâ, & à morte coërcentem. Inferunt porro, Animam rationalem ex semine parentum ortam, ut *Augustinus* dicit, ideo etiam suâ naturâ mortalem esse: At *Augustinus*, cum in loco de peccati originalis propagatione seipsum expedire non posset, in opinionem illam de traduce animæ delapsus est, ac dubitatione suâ nec sibi ipsi nec aliis satisfecit. Tandem Anima, inquiunt in operando pendet à corpore, quapropter etiam necesse est, ut ab eodem etiam in essendo dependeat: id quod verum esse non potest, quia Organicæ tantum operationes sine corpore exerceri nequeunt. Nam cæteræ actiones, quæ non sunt Organicæ, ut sunt meditationes, contemplationes & aliæ, corporis adjumentum non requirunt, sed effectui sine eo dari solent. Animæ immortalitas in satis prolixam dissertationem nos abripuit. Ad imaginem *Dei* declarandam nunc vocamur, ut videamus, quibus in rebus consistat, quandoquidem *Deus* ad imaginem suam hominem condidit, quod profectò mysterium est summum, & summa dignitate genus humanum suprà alias creaturas extollit. *Christum* Imaginem Dei, caputque Ecclesiæ, & per ipsum omnia creata esse dicit *Paulus ad Coloss.* 1. *v.* 15, 16, 17. & 18. his utens verbis: ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως. ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. τὰ πάντα δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται. καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε. καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἐστιν ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων. *Qui est imago Dei invisibilis, & primogenitus omnis rei creatæ. Nam per eum condita sunt omnia quæ in cœlis sunt, & quæ in terrâ, visibilia & invisibilia, sive throni, sive dominia, sive potestates. Omnia per eum, & ejus respectu condita sunt. Estque ipse antè omnia, & per eum omnia consistunt. Estq; caput corporis Ecclesiæ, estque etiam principium, & primogenitus ex mortuis, ut inter omnes primas teneat.* Insignis, & notatu dignissimus hîc *Pauli* locus graphicâ descriptione ob oculos ponit *Christi* Θεανθρώπου personam, ut ita percipiamus, in eo uno & solo, ac per eum unum & solum se Omnipotentem illum *Deum* manifestare, & conspicuum reddere: Eum genitum esse à *Patre*, antequam quicquam conderetur, i. e. ab æterno: per eum omnia facta esse, quæcunque facta sunt, ita ut nihil omninò excipiendum sit: ac tandem omnia per eum subsistere, atque ejus gloriæ inservire. *Versu* autem *sequenti* 19. & 20. incomparabile, & mysteriis plenissimum Redemptionis opus in cruce peractum, quo *Christus* sanguinis sui profusione nos *Patri* suo conciliavit, antecedentibus *Apostolus* subjungit, atque ita perfectissimam *Mediatoris* nostri descriptionem nobis exhibet. Quia igitur *Christus* hîc imago *Dei* ab *Apostolo Paulo* nuncupatur, & nos ad imaginem *Dei* conditi esse dicimur, quid prohibet quo minus hanc imaginem contemplemur, & videamus convenientiam inter *Christum* caput, & nos membra ipsius, de quibus idem *Apostolus Paulus ad Ephesios* 5. *vers.* 30. dicit, quod caro de carne ipsius sumus, cui conformes nos esse debemus, ut ubique in Sacris Literis docemur, & toties monemur, ut cum ipso crucifigamur, & moriamur, i. e. Veterem hominem qui deceptricibus peccatis corrumpitur, deponamus, & mortificemus, ac novum hominem, qui secundum *Deum* conditus est ad justitiam & sanctimoniam veram induamus, aque ita cum *Christo* resurgamus. *Ephes.* 4. *v.* 22, 23, 24. *Esai.* 1. *v.* 16. *Coloss.* 3. *v.* 5. & *seqq.* Huc spectant omnes exhortationes *Christi* capitis nostri, cujus vitam imitatione nostrâ exprimere debemus, & *Prophetarum*, atque *Apostolorum*, & ita totius *Veteris* & *Novi Testamenti*, quorum omnium scopus hîc est præcipuus ut Imaginis Divinæ per *Veterem Adamum* corruptæ & amissæ, ac per Christum restitutæ rursus compotes fiamus, & cum *Christo* capite nostro post depositum corporis hujus nostri tabernaculum mortale in æternum vivamus. Vocat autem *Apostolus* imaginem εἰκόνα, de *Christo* dicens, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ ἀοράτου, & *Deus* hominem conditurus, *faciamus*, inquit *hominem ad imaginem nostram*, *Genes.* 1. *v.* 26. atque *Moses*, *Itaque*, ait, *Deus creavit hominem ad imaginem suam*, *ad imaginem*, *inquam*, *Dei creavit eum.* Hîc de differentia vocabulorum Hebræorum, Zelem, similitudinem, & Demuth imaginem significantium curiosè non disputabimus, ut *Interpretes* faciunt, anxiè laborantes de vocum illarum discrimine, quod certè nullum est. Sufficiat nobis nosse, *Christum* caput nostrum in quo totius divinitatis gloria lucet, Imaginem *Dei*, & nos membra ipsius ad Imaginem *Dei* conditos esse, atque ideò planè requiri, ut imaginem illam, per *Christum* caput nostrum nobis restitutam, Veterem hominem deponendo, & Novum induendo recuperemus. Ad eam nos reformat *Christus*: *Coloss.* 3. *v.* 10. & ideò Novus homo renovatur secundum imaginem ejus, qui ipsum condidit: *Eph.* 4. *vers.* 24. Fapropter etiam nos omnes retectà facie gloriam *Domini* ut in speculo intuentes in eandem

Solutio. Alia objectio. Solutio. Alia objectio. Solutio. Imago Divina. Christus. Personæ Christi descriptio. Redemptionis opus. Εἰκὼν Imago. Zelem. Demuth.

eandem imaginem transformamur ex gloria in gloriam, sicut à Domini spiritu: 2 *Cor.* 3. *v.* 18. Imaginem autem istam vitâ suâ innocente *Christus*, in quo *Mediatore* nostro totius Divinitatis gloria eluxit, inter homines in hoc mundo vivens, & versans, satis superque demonstravit, & *Apostoli* omnes satis clarè in epistolis suis descripserunt, dum *Veterem Adamum* & hominem qui horrendo lapsu suo à *Deo* defecit, & concupiscentiis suis carnalibus imaginem illam pulcherrimam & splendidissimam corrupit, & fœdavit à *Novo Adamo*, & homine secundum *Deum* condito ad justitiam, & sanctitatem veram, tàm expressis notis, & proprietatibus distinguunt. *Christus* verus Doctor noster, qui nos veræ vitæ Christianæ, & pietatis studio, & desiderio inflammatos, ac precibus, & meditationibus indefinentibus ipsum quærentes *Spiritu* suo in omnem veritatem deducit, ubique in omnibus suis concionibus, & ipsa vitæ suæ integritate Imaginem illam amissam inculcat, & rationem monstrat, quam ingredi & suscipere debeamus, ut per *ipsum*, & *Spiritum* suum, Consolatorem nostrum, quem promissum *Apostolis*, & omnibus fidelibus post abitum suum misit, *Veterem Adamum* & *Hominem* in nobis crucifigamus, atque ita cum ipso crucifixi, & mortui *Novum* induamus *Adamum*, & *Hominem*, eoque induto post hanc vitam ipsi conformes redditi, Imaginem priorem, quà *Adamus* in Paradiso à *Deo* conditus est, in hac vitâ inchoatam, in altera perfectam recipiamus. Porrò omnes *Prophetæ* & *Apostoli* in omnibus suis doctrinis, & exhortationibus, quibus ad imitationem *Christi* Capitis nostri nos membra sua stimulant, & ad vitam piam, atque ab ipso Capite nostro Christianam denominatam instigant, nihil aliud spectant, quam ut nobis *Carnalis* & *Animalis Hominis* malitiam & pravitatem ob oculos ponant, & probè inculcent, atque è contrario graphicè & vivis suis coloribus depingant *Novi hominis* naturam & proprietates, quas, depositâ Animalis & Carnalis Hominis malitiâ, induere nos jubent, si Christi capitis nostri membra evadere cupiamus. Quadruplici autem meditatione quatuor hîc expendenda, & & respicienda sunt omnibus illis, qui hujus Mysterii penetralia cognitione sua penetrandi desiderio tenentur, & carnalibus suis concupiscentiis in se domitis & crucifixis *Novum Hominem Apostolorum* jussu induere desiderant. Primo se offert *Adamus* in paradiso in statu innocentiæ suæ ad imaginem *Dei* creatus & ex corpore atque anima compositus, atque ita ex duabus partibus constans. In corpore ex terra petito, & anima à *Deo* inspirata eluxit Imago illa Divina, corpus suum reddens perfectum, omnibus numeris absolutum, atque ità temperatum, ut sine peccato & concupiscentiis carnalibus existens animæ rectrici suæ, Luce Divina illustratæ, ceu instrumentum aptum, & habitaculum ejusmodi incolà dignum, plane subjectum fuerit, & nec morbos, nec elementorum injurias senserit, imò nec mortem ipsam, quà post lapsum conficitur, & consumitur, exhorruerit, ac proinde nullis calamitatibus afflictum fuerit. Anima vestita erat ipsa Luce Divinâ, perfecta *Dei*, & sui cognitione ipsam instruente, ita ut voluntas & appetitus ipsius, bonitate summa excellentes, omne malum ignoraverint, & nil nisi bonum appetierint, justitia, sanctimonia, castitas, & omnes cæteræ virtutes perfectæ in ipsa fuerint, & ipsa æternæ vitæ tranquillitas, felicitas, beatitudo & immortalitas in eadem locum habuerint. Sic in Nobilissima hac Creatura, quam *Deus* ad similitudinem suam se facturum ait, & quasi dixit, se hominem facturum, in quo se ipsum velut in speculo repræsentaret, admirabili concordia partes illæ duæ conspiràrunt, ut corpus perfectæ animæ perfectione sua in omnibus respondere, nihil omnino ad utriusque perfectionem desiderari potuerit, & *Homo primus* hac ratione verâ justitiâ, sanctimoniâ, pietate, puritate, intelligentiâ, & corpore ad perfectissimum temperamentum, & bonitatem composito prædituS Imaginem *Dei* gestaverit. Secundo occurrit *Adamus* post lapsum in miseriæ suæ statu deploratissimo, in quem legem Divinam transgressus seipsum cum omnibus suis posteris conjecit, contumaciâ & inobedientiâ suâ morti tam æternæ, quàm corporali, quam liberrimo arbitrio fruens declinare potuisset, aditum patefaciens, & pulcherrimam suam imaginem horrenda deformitate conspurcans. Anima enim ejus Luce Divina, rectrice sua, cum orbaretur, cognitione *Dei*, & sui ipsius amissa, intellectum nacta est tenebris densissimis prorsus obrutum, ac proinde in omnium rerum cognitione caligantem, errantem, ac penitus cœcum, incertissimæque sensuum cognitioni obnoxium: Voluntatem quoque & appetitum antea omne bonum appetentes, nunc verò ab omni bono abhorrentes, & ad omne malum promptissimo studio proclives. Unde in virtutum paulò antè enumeratarum locum successerunt odium & contemptus *Dei*, injustitia, impietas, impudicitia, superbia, stultitia, appetitus carnalis, & omne genus vitiorum, quibus Imaginem pulcherrimam polluit, & Angelorum societate, *Deique* conspectu in horrendum Satanæ, & omnium Diabolorum consortium se detrusit miser homo deceptori Satanæ nimium credens, ac ideò horrendas tàm corporis quam animæ pœnas subiens. Sic ærumnosus, & miser hac defectione se totum mutans Imaginem illam pulcherrimam inquinavit, fœdavit, & maculavit, cujus licet aliquod vestigium reliquum manserit, cum reliquiæ, & scintillæ nonnullæ eam non prorsus deletam & in nihilum redactam arguant, aut arguere videantur; Sic tamen corrupta, & depravata est, ut anima cœcitate & tenebris oppleta, ratione & intellectu corruptissimis ducatur, in Divinis Rebus planè cœca sit, ad omne malum prona voluntate, & appetitu proclivi feratur, & corpore vestiatur omnibus fœditatibus & turpitudinibus inquinatissimo, vel potius cadavere, quod sentinam omnium malorum, stercoris & quisquiliarum foveam, & vermium escam melius quis appellaverit. En superbe morta-

Imagnis ad quam Homo conditus est, descriptio. Christus eam describit. Prophetæ, & Apostoli eam describunt. Quatuor hic consideranda. I. Adamus in Paradiso ante lapsum. Corporis ejus dotes. Exhortationes Christi, prophetarum & Apostolorum. Animæ dotes. II. Adamus post lapsum. Intellectus cœcus. Voluntas mala. Corruptio horrenda.

ANDREAS CELLARIUS PALATINUS *Harmonia Macrocosmica* AMSTERDAM, 1661 THE WARNOCK LIBRARY Octavo